

Întrebările preliminare

Dreptul de liberă circulație și de ședere conferit unui cetățean al Uniunii prin articolele 20 și 21 TFUE se opune unui sistem de reglementare din dreptul național, în temeiul căruia cetățenii germani cu domiciliul permanent în afara Republicii Federale Germania pot beneficia de un ajutor pentru formare pentru a frecventa o instituție de formare situată într-un stat membru al Uniunii Europene doar dacă instituția de formare se află fie în țara domiciliului permanent, fie într-un stat vecin al acestei țări și dacă împrejurări specifice ale cazului individual justifică acordarea ajutorului?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Raad van State (Țările de Jos) la 4 iunie 2012 — A. Adil/Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel

(Cauza C-278/12)

(2012/C 287/30)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Raad van State

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: A. Adil

Pârât: Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel

Întrebările preliminare

1. Articolul 21 din Codul frontierei Schengen ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că se opune exercitării unei competențe naționale, precum cea acordată prin articolul 50 din Vreemdelingenwet 2000 și reglementată în detaliu la articolul 4.17a din Vreemdelingenbesluit 2000, care permite efectuarea de verificări ale persoanelor în zonele din spatele frontierei interne în vederea verificării aspectului dacă sunt îndeplinite condițiile aplicabile în statul membru privind o ședere legală?
2. a) Articolul 21 din Codul frontierei Schengen se opune verificărilor naționale, precum cele prevăzute la articolul 50 din Vreemdelingenwet 2000, care se efectuează în baza informațiilor generale și datelor empirice privind șederea ilegală a persoanelor în locul în care se va desfășura verificarea, astfel cum s-a stabilit la articolul 4.17a alineatul 2 din Vreemdelingenbesluit 2000, sau, în cazul efectuării unor astfel de verificări, trebuie să existe indicii concrete că o persoană se află ilegal în statul membru respectiv?
- b) Articolul 21 din Codul frontierei Schengen se opune unei astfel de verificări, dacă aceasta se efectuează pentru a obține informațiile generale și valorile empirice referitoare la o ședere ilegală, menționate la litera (a), și dacă acest lucru se desfășoară într-o măsură limitată?

3. Articolul 21 din Codul frontierei Schengen trebuie interpretat în sensul că prin limitarea competenței de verificare în modul stabilit printr-o reglementare legală, precum articolul 4.17a din Vreemdelingenbesluit 2000, se garantează în mod suficient faptul că o verificare nu poate avea în realitate efectul unei verificări la trecerea frontierei, interzisă în temeiul articolului 21 din Codul frontierei Schengen?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierei de către persoane (Codul frontierei Schengen) (JO L 105, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 8, p. 5).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Bundesfinanzhof (Germania) la 20 iunie 2012 — Finanzamt Düsseldorf-Mitte/Ibero Tours GmbH

(Cauza C-300/12)

(2012/C 287/31)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesfinanzhof

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Finanzamt Düsseldorf-Mitte

Pârâtă: Ibero Tours GmbH

Întrebările preliminare

1. Conform principiilor stabilite de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Hotărârea din 24 octombrie 1996, Elida Gibbs (C-317/94, Rec., p. I-5339), reducerea bazei de impozitare în cadrul unui lanț de distribuție intervine și în cazul în care un intermediar (în speță o agenție de turism) rambursează clientului (în speță un turist) unei prestații pe care o intermediază (în speță prestația tur-operatorului furnizată turiștilor) o parte din prețul acestei prestații?
2. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare: Principiile stabilite de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Hotărârea Elida Gibbs (Rec., p. I-5339) se aplică și în cazul în care numai prestația tur-operatorului care a fost intermediată este supusă regimului special prevăzut la articolul 26 din A șasea directivă a Consiliului din 17 mai 1977 — Directiva 77/388/CEE ⁽¹⁾ privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri, iar nu și serviciul de intermediere al agenției de turism?

3. În ipoteza în care Curtea răspunde afirmativ și la a doua întrebare: în cazul în care prestația care a fost intermediată este scutită de TVA, un stat membru, care a transpus în mod corect articolul 11 secțiunea C alineatul (1) din A șasea directivă a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri (Directiva 77/388/CEE), este autorizat să refuze reducerea bazei de impozitare numai atunci când, în exercitarea puterii care îi este conferită prin acest articol, a instituit condiții suplimentare pentru a refuza reducerea?

(¹) A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, p. 1)

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Hoge Raad der Nederlanden (Olanda) la 20 iunie 2012 — X; cealaltă parte: Minister van Financiën

(Cauza C-302/12)

(2012/C 287/32)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Hoge Raad der Nederlanden

Părțile din acțiunea principală

Recurentă: X

Cealaltă parte: Minister van Financiën

Întrebările preliminare

1. Exercițarea competențelor fiscale de către două state membre, în special impunerea unei taxe de înmatriculare pentru un autovehicul, este nelimitată în cazul în care un cetățean al Uniunii Europene își are reședința, în temeiul prevederilor naționale, în două state membre și utilizează autovehiculul proprietate personală efectiv și cu titlu permanent în ambele state membre?
2. În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare: principiul proporționalității poate avea un efect corector în cadrul impunerii unei taxe de înmatriculare într-un caz precum cel din speță? În cazul în care răspunsul este afirmativ: are acest principiu drept efect faptul că fiecare sau unul dintre aceste state membre trebuie să își limiteze exercitarea competențelor fiscale, și care ar trebui să fie natura acestei limitări?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunal de première instance de Liège (Belgia) la 21 iunie 2012 — Guido Imfeld, Nathalie Garcet/État belge

(Cauza C-303/12)

(2012/C 287/33)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Tribunal de première instance de Liège

Părțile din acțiunea principală

Reclamantii: Guido Imfeld, Nathalie Garcet

Pârât: État belge

Întrebarea preliminară

1. Articolul [39 CE] se opune posibilității ca în regimul fiscal belgian, în temeiul articolului 155 din CIR/92 și al articolului 134 alineatul 1 al doilea paragraf din CIR/92, indiferent dacă se face abstracție sau se aplică Circulara din 12 martie 2008 cu nr. Ci.RH.331/575 420, veniturile profesionale obținute de reclamant în Germania, scutite în temeiul articolului 17 din Convenția pentru evitarea dublei impuneri dintre Germania și Belgia, să fie incluse la calculul impozitului belgian, să servească drept bază pentru acordarea avantajelor fiscale prevăzute de CIR/92, iar rezultatul acestor avantaje, precum cel obținut din cotitatea exceptată de la plata impozitului datorită situației familiale a reclamantului, să fie redus sau să fie acordat într-o mai mică măsură decât dacă ambii reclamantii ar obține venituri în Belgia și dacă reclamanta ar fi beneficiat de venituri mai ridicate decât reclamantul, în timp ce reclamantul, în Germania, este impozitat ca persoană luată separat pentru veniturile sale profesionale și nu poate obține toate avantajele fiscale legate de situația sa personală și familială întrucât autoritatea fiscală germană nu ține seama de aceasta decât parțial?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Landgericht Saarbrücken (Germania) la 26 iunie 2012 — Spedition Welter GmbH/Avanssur S.A.

(Cauza C-306/12)

(2012/C 287/34)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht Saarbrücken

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Spedition Welter GmbH

Pârâtă: Avanssur S.A.